

JOUKKOJEN KILPAILU JA TYÖINNOSTUKSEN NOUSU

Esipuhe J. Mikulinan kirjaseen

„Joukkojen kilpailu“

Tuskin voitaneen epäillä sitä, etteikö rakennustyömme eräs kaikkein tärkeimpiä, ellei kaikkein tärkein tosiasia olisi nykyisellä ajankohdalla miljoonaisten työläisjoukkojen voimakkaasti laajeneva kilpailu. Kokonaisten tehtaiden kilpailu äärettömän suuren maamme mitä erilaisimmilla kulmilla; kilpailu työläisten ja talonpoikien välillä; kilpailu kolhoosien ja neuvostotilojen välillä; näiden joukkoluontoisten tuotannollisten kilpailuhaasteiden varmistaminen työtätekevien erikoisissa sopimuksissa, — kaikki ne ovat sellaisia tosiasioita, jotka eivät jätä epäilystä siitä, etteikö joukkojen sosialistinen kilpailu olisi astunut jo voimaan.

Työtätekevien joukkojen voimakas tuotannollinen nousu on alkanut.

Kaikkein pahimpienkin epäilijöiden on nyt pakko se myöntää.

„Sosialismi ei sammuta kilpailua“, sanoo Lenin, „vaan päinvastoin luo ensi kerran mahdollisuuden soveltaa sitä todella laajasti, todella joukkomitassa, vetää työtätekevien enemmistö todella sellaisen työn areenalle, jossa se voi näyttää, mihin pystyy, panna kykynsä liikkeelle, nostaa esiin kykyjä, joita kansan keskuudessa on ehtymätön lähde ja joita kapi-

talismi on polkenut, kuristanut ja tukahduttanut tuhansin ja miljoonin“...

...„Vasta nyt voidaan tehdä laajasti, todella joukkoimitassa mahdolliseksi yritteliäisyyden, kilpailun ja rohkean aloitteellisuuden ilmaiseminen“... sillä „ensimmäisen kerran vuosisatoja vieraalle tehdyn työn jälkeen, riistäjien hyväksi tehdyn epävapaan työn jälkeen on nyt mahdollisuus tehdä työtä omaksi hyväkseen“...

...„Meidän tehtävämme on nyt, jolloin vallassa on sosialistinen hallitus, kilpailun järjestäminen“¹³.

Näitä Leninin ajatuksia piti lähtökohtanaan NKP(b):n XVI konferenssi, kun se antoi työläisille ja muille työtätekeville erikoisen vetoimuksen kilpailusta.

Eräät „toverit“ byrokraattien joukosta luulevat, että kilpailu on bolshevikkien nykyinen muoti ja sellaisena ollen se tulee „sesongin“ päätyttyä raukenemaan. „Toverit“ byrokraattien joukosta tietenkä erehtyvät. Tosiasiallisesti kilpailu on kommunistinen menetelmä sosialismin rakentamisessa työtätekevien miljoonaisten joukkojen maksimaalisen aktiivisuuden pohjalla. Tosiasiallisesti kilpailu on se voimavipu, jonka avulla työväenluokan on vivuttava maan koko talous- ja kulttuurielämä sosialismin perustalle.

Toiset „toverit“ byrokraattien joukosta, jotka ovat pelästyneet kilpailun mahtavaa aaltoa, yrittävät luoda sille keinotekoisia puitteita, työntää sen takaisin, „keskittää“ kilpailuasian, supistaa sen laajuutta ja siten riistää siltä sen, mikä siinä on kaikkein tärkeintä — joukkojen aloitteellisuuden. Sanomattakin on selvää, että byrokraattien laskelmat eivät tule toteutumaan. Joka tapauksessa puolue tulee tekemään kaikkensa lyödäkseen ne pirstaleiksi.

Sosialistista kilpailua ei saa pitää kanslia-asiana. Sosialistinen kilpailu on joukkojen käytännöllisen vallankumouksellisen **itsekritiikin** ilmausta, joka nojautuu miljoonien työtätekevien luovaan **aloitteellisuuteen**. Jokainen, joka tieteen tai tietämättään jarruttaa tätä joukkojen itsekritiikkiä ja luovaa aloitteellisuutta, on heitettävä tieltä sivuun meidän suuren asiamme jarruttajana.

Byrokratismin vaara ilmenee konkreettisesti ennen kaikkea siinä, että se sitoo joukkojen tarmoa, aloitteellisuutta ja omatoimisuutta, se kahlehtii niitä valtavia reservejä, joita piilee meidän järjestelmämme uumenissa, työväenluokan ja talonpoikaiston uumenissa, se ei salli käyttää näitä reservejä taistelussa luokkavihollisiamme vastaan. Sosialistisen kilpailun tehtävä on siinä, että murretaan nuo byrokraattiset kahleet, avataan laaja toimikenttä joukkojen tarmon ja luovan aloitteellisuuden laajalle kehittämiselle, saadaan esiin järjestelmämme uumenissa piilevät valtavat reservit ja heitetään ne vaakalaudalle taistelussa luokkavihollisiamme vastaan niin maamme sisällä kuin myös sen ulkopuolella.

Toisinaan sosialistinen kilpailu sotketaan kilpataisteluun. Se on suuri virhe. Sosialistinen kilpailu ja kilpataistelu ovat kaksi aivan erilaista periaatetta.

Kilpataistelun periaatteena on **toisten tuho ja kuolessa**, toisten voitto ja herruus.

Sosialistisen kilpailun periaatteena on edelläkulkuvien toverillinen **apu** jälkeensäjääneille yleisen nousun saavuttamiseksi.

Kilpataistelu puhuu: **nujerra jälkeensäjääneet pystyttääksesi oman herruutesi.**

Sosialistinen kilpailu puhuu: eräät työskentelevät huonosti, toiset hyvin ja kolmannet vieläkin paremmin, — saavuta parhaat ja saa aikaan yleinen nousu.

Täten muuten onkin selitettävissä se ennenkuulumaton tuotannollinen innostus, joka sosialistisen kilpailun tuloksena on vallannut työtätekevien miljoonaiset joukot. Sanomattakin on selvää, että kilpailutaistelu ei voi milloinkaan saada aikaan mitään tämän tapaista joukkojen innostusta.

Viime aikoina on lehdistössämme alkanut ilmestyä yhä useammin artikkeleja ja kirjoituksia kilpailusta. Kirjoitetaan kilpailun filosofiasta, kilpailun juurista, kilpailun mahdollisista tuloksista j.n.e. Mutta harvoin näkee sellaisia kirjoituksia, joissa annettaisiin edes jotenkin yhtenäinen kuva siitä, miten itse joukot toteuttavat kilpailua, kuva siitä, mitä työläisten miljoonaiset joukot tuntevat toteuttaessaan kilpailua ja allekirjoittaessaan sopimuksia, kuva siitä, että työläisjoukot pitävät kilpailuasiana omana sydämenasianaan. Ja asian tämä puoli on kuitenkin melle kilpailun mitä tärkein puoli.

Tov. J. Mikulinan kirjanen on mielestäni ensimmäinen yritys antaa yhtenäinen esitys kilpailun käytäntöä kuvaavasta aineistosta, joka kuvaa kilpailuasiana itse työtätekevien joukkojen asiana. Tämän kirjusen ansio on siinä, että se on yksinkertainen ja totuudenmukainen kertomus niistä suuren työn nousun syvimmistä prosesseista, jotka ovat sosialistisen kilpailun sisäisenä vieterinä.

Toukokuun 11 pnä 1929

„Pravda“ № 114,
toukokuun 29 pnä 1929

Allekirjoitus: J. Stalin